

[Victor Larsen.]

Afdelinger har virket godt. For Uregelmæssigheder, Misbrug kan mange Gange udledes af, at de paagældende virkelig ikke har forstaaet Lovene, ikke har kunnet administrere disse Love. Og jeg vil ærlig talt sige, at der er ikke saa forfærdelig meget at sige til det. Det er et meget stort Omraade, det her drejer sig om, mange indviklede Bestemmelser, og det er ofte Mennesker, som tages lige ud af det praktiske Livs Arbejde uden at have en Uddannelse, som blot i nogen Grad kunde gøre dem skikkede til at klare alt dette. Derfor er det rimeligt og rigtigt, at man fra Direktoratets Side forsøger at vejlede og gør det i større og større Udstrækning.

Jeg siger det derfor paa den Maade, at det kan meget vel tænkes, at netop de senere Aars, jeg synes altsaa: relativt mange Tilfælde ikke kan siges at efterlade en Følelse af Uhygge, saa man maaske kunde sige: ja, men er det, man her har fundet, nu bare noget af det? Jeg tror, at Revisionen, Kontrollen paa disse Omraader er blevet saa omfattende, at man i Virkeligheden er ved i det store og i det hele at finde det, der er.

Men der er et helt andet Spørgsmaal, som jeg synes melder sig, naar Talen er om disse Forhold, og det er et Spørgsmaal, der vender sig i allerhøjeste Grad til denne Forsamling; til Lovgivningsmagten. Er der ved at ske en Forskydning i Mentaliteten? Lovgiver man, dels ved at gøre det hele meget indviklet, men ogsaa paa anden Vis, paa en saadan Maade, at man er ved at forandre Befolkningens Mentalitet? Det er et Spørgsmaal, jeg ikke synes den lovgivende Forsamling kan vise fra sig. Ser man paa et meget stort Lovgivningsomraade, som i de senere Aar har spillet en større og større Rolle, nemlig hele Socialreformen og det, der knytter sig til den, kan det ikke bestrides, at der inden for dette Omraade er skabt en saadan Række af Bestemmelser, som i mange Tilfælde er udflydende, uklare og overordentlig vanskelige at forstaa og ogsaa at administrere, at det kan skabe en Ligegyldighed hos de Mennesker, der faar med dette at gøre. Hertil kommer, at det i de senere Aar netop paa Grund af denne Lovgivning er blevet saa overordentlig let at faa Understøttelse. Forskellige Omstændigheder, bl. a. Kriseaarene, har medført, at Understøttelser maatte ydes, men medens dette tidligere alligevel var noget ret enestaaende, noget, der havde en ganske speciel Karakter, saa er det nu, efter at man i mange Kom-

muner konstaterer, at op imod en Trediedel, undertiden endda flere, faar offentlig Understøttelse under en eller anden Form, ved at blive saa almindeligt, at man løber Fare for i Befolkningen at skabe en Mentalitet, som spiller den allerstørste Rolle her.

Her er det af den allerstørste Betydning, at de Mænd, som har med Administrationen at gøre, er paa Vagt. Derfor er Tilfældet Holbæk et Tilfælde, som er overordentlig ubehageligt, for at sige det mildt. Man maa passe paa, at man ingen Steder, hvor der er ledende, enten det er i de større Forhold eller i de mindre, i nogen som helst Grad — maaske af misforstaaet Kammeraderi — siger: Ja, hvad skidt, vi har taget fejl, men det gør ikke saa meget! Jeg kunde fristes til, hvis Omraadet, vi her taler om, tillod det, at nævnte Tilfældet Haarlev. Jeg gør det altsaa ikke, men vil dog sige, at alle Steder, hvor der er Tale om Misbrug, hvor der maaske ikke er konstateret Lovbrud i egentligste Forstand, men hvor der blot er Tale om Forsømmelser eller grov Uorden, der maa man være paa Vagt, fordi det her gælder Redelighed, Hæderlighed i det offentlige Liv.

Enhver af os, baade inden for Regeringspartierne og inden for Oppositionen, har her sit Ansvar, og jeg vilde for mit Vedkommende mene, at det er uheldigt, naar man endnu visse Steder har det paa den Maade, at Tillidsmændene vælges af de understøttede, det kan medføre en Afhængighed. Jeg hørte det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen sige, at mange Steder, maaske efterhaanden de fleste, er dette Forhold ophørt, og det glæder mig. Jeg er ganske sikker paa, at man skulde gaa til at ophæve det overalt. Lad de Mænd, som har Ansvaret for Udbetalingen og Kontrollen, lad dem være fuldkommen uafhængige af dem, de skal kontrollere. Det er baade Oppositionens og Regeringspartiernes Pligt, naar man lovgiver, at sørge for, at Lovene overholdes, men det er navnlig Regeringens Pligt og i dette Tilfælde den højtærede Socialministers Pligt paa dette Omraade at sørge for at indskærpe, at selv smaa Misligheder, at Udtalelser som dem fra Holbæk bliver paa-talt paa det allerstærkeste. Det vilde i allerhøjeste Grad gavne ogsaa paa et Omraade som dette, som vi fra konservativ Side ser med Sympati paa.

Nøhr: Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen gjorde den Bemærkning, at den højtærede Socialministers Redegørelse forleden under den indledende Behandling af Forespørgselen var et sagligt Svar paa en